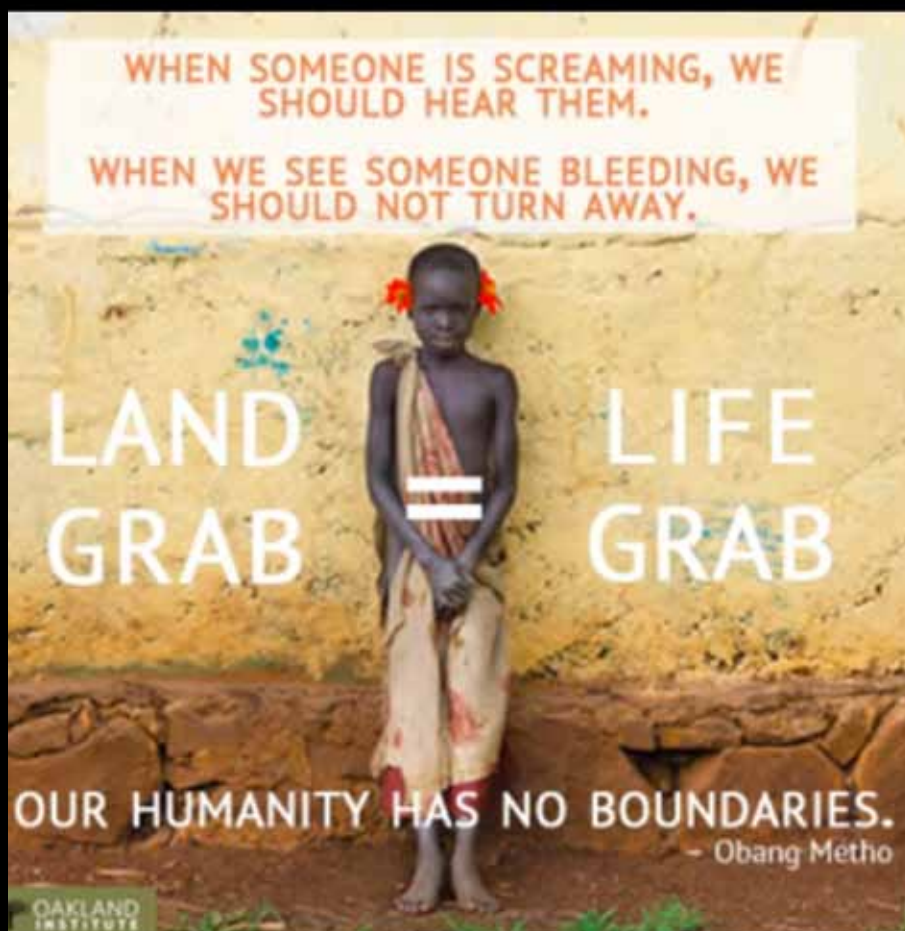


Tidskrift for international solidaritet

gaia

81, forår 2017



	Leder.....	3
	Trumps sejr og det nyliberale teknokratis fallit	4
	Somalisk diaspora rykke	6
	Oromofolkets oprør.....	8
	Cuba efter Castro	12
	Filippinerne og freden.....	16
	Israelsk jord-lov er det sidste søm	19
	Rejsebrev fra Columbia	22
	Det mindste onde	26
	Nicanor Parra - antidigtning	30

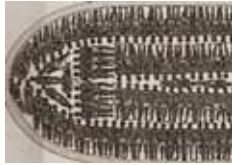
GAIA udgives tre gange årligt af Internationalt Forum (IF). IF er en ungdomsorganisation, der siden 1970 har været aktiv i oplysningsarbejde om fortrinsvis den 3. Verden, indsamlingsarbejde til folkelige organisationer og frihedsbevægelser, protestkampagner mod krænkelser af menneskerettigheder samt udsending af unge til arbejde i folkelige organisationer i den 3. Verden. Geografisk er arbejdet koncentreret om Latinamerika, Mellemøsten, Sydøstasien, EU og Baskerlandet.

Redaktion:
 Esben Frost, Morten Ranum, Peter N. Christensen, Sigrid L. Dahl, Lars Ploug, Michael Schølaradt, Ole Timotej og Jakob Neerbek.
 Ansvarshavende redaktør: Peter N. Christensen
 Artiklernes indhold udtrykker ikke nødvendigvis redaktionens holdning.
 Oplag: 1200
 Tryk: Eks-Skolens Trykkeri
 ISSN: 0908-2492

Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 København N
 Tlf: 35 37 18 89
gaia@internationaltforum.dk
www.internationaltforum.dk
 Medlemsskab af IF inkl. pr. år.
 Særskilt Abonnement: 200 kr pr. år.

gaia

Slavenationen Danmark holder jubilæum



Leder

At den danske kolonihistorie er "grusom og skamfuld", som statsministeren så smukt har udtrykt sig, kan de færreste være uenige i, men hvad vil vi som tidligere slavepiskernation gøre ved det? Op imod 100.000 afrikanere blev tvangsdeporteret på danske slaveskibe og udnyttet som gratis arbejdskraft i Vestindien. Det skabte rigdomme og udvikling i København og andre europæiske storbyer og blev springbrættet for den fortsatte udvikling i Danmark. Vores nuværende velstand var næppe blevet mulig, hvis vi ikke var fulgt med i slipstrømmen af de imperiale stormagters hærgen rundt omkring i verden - en grådig udnyttelse af andre befolkningsgrupper som fortsætter den dag idag. Ngo industrien og den humanitære imperialisme havde heller ikke været mulig uden slavehandlen.

Vores skolelærdom er, at Danmark gik forrest i afskaffelsen af slaveriet. Det er, at pynte sig med lånte fjer. Der var ingen folkelig bevægelse i Danmark, for at afskaffe slavehandlen, allerhøjest nogle enkelte, som mente at man burde behandle slaverne bedre. Påvirket af tidens strømninger fik datidens danske finansminister Ernerst Schimmelmann vedtaget en lov mod slavehandel med den betingelse at den først skulle træde i kraft efter 10 år. Han var selv en stor plantageejer, havde 1000 slaver og mente at der var mest profitabelt at vente med ikrafttrædelsen. Den danske stat var tilmed så flink at stille kapital til rådighed så slavehandlen kunne øges. Det betød at der i den 10 årige afviklingsperiode blev transporteret flere slaver på danske skibe, end på noget andet tidspunkt i historien. Det udtalte formål var at slavebefolkningen skulle forøges så meget som muligt, for så siden at kunne reproducere sig selv. Inden det danske forbud trådte i kraft havde flere andre lande ophævet slavehandlen. På den måde lykkedes det den danske stat og slaveejerne at sikre sig den maksimale udnyttelse inden forbudet - og bevare lidt moralsk pynt. Det kunne vel kræve en undskyldning?

Statsministeren har tilbudt nogle få studiepladser til studerende fra De Vestindiske Øer, men ellers virker det lidt søgt at tilbyde særlig hjælp til en befolkning, som USA har haft ansvaret for de sidste 100 år. Vi kunne lade vores humanistiske sindelag komme til udtryk på andre måder. I en verden med 60 millioner flygtninge, er der både brug for mere retfærdighed og en hånds-rækning, især der hvor mennesker fratages hele deres livsgrundlag.

Set i lyset af den flygtningepolitik som Danmarks nuværende regering udover kunne man genbruge statsministerens udtryk "skamfuld og grusom". Der kan drages en parallel fra dødsfaldene på slaveskibene, til dem der sker på Middelhavet idag. Det kalder på en mere helhjertet indsats. Nutidens krige er lige så ubarmhjertige som kolonikrigene var, og efterlader samfund og statsapparater, der er smadrede og ikke kan skabe tryghed for sine egne borgere. Som koalitions partnere i dagens krige er vi både med til ødelæggelserne gennem den direkte intervention og støtter indirekte at konflikterne fortsætter, når der bliver trukket i trådene udefra.

Vores regering priser og implementerer den neoliberale konkurrenceøkonomi. Det kunne også kaldes "grusomt og skamfuldt" Den giver mer til milliardærerne og smuler til det store flertal, så millioner af mennesker verden over forarmes og ulighederne bare galoperer.

Den megen opmærksomhed omkring hundrede års dagen for salget af De vestindiske Øer og Danmark som slavenation, kan måske ændre danskenes syn på historien en smule. Men når de velmenende skåltaler er afholdt, og de akademiske analyser er glemt, har det næppe fået større positive konsekvenser for befolkningen på de tidligere Dansk Vestindiske Øer eller for mennesker andre steder, der kunne være brug for vores velvilje.

Trumps sejr og det nyliberale

FÅ ELLER INGEN PÆNE LIBERALE MENNESKER HAVDE TROET DET. HILARY CLINTON TABTE. DONALD TRUMP VANDT!

af Lars Ploug

Trump burde ikke kunne lade sig gøre. Han har systematisk brudt og skidt på alle normer for, hvem man skal være, hvad man kan sige, hvem man kan alliere sig med osv, hvis man skal have chancen for at blive amerikansk præsident. Nu er han blevet det, og efter indsættelsen er han med få "præsidentielle pauser" fortsat med sine uhyrligheder.

Der går næppe en dag uden, at han angriber en befolkningsgruppe, et land eller en institution. Mexicanere som han vil bygge »vidunderlige mure« for at holde ude; medier der er »foragtelige« og "respektløse", fordi de anfægter de løgnehistorier, der uafbrudt strømmer ud af hans mund; dommere der er "såkaldte", fordi de har erklæret hans indrejseforbud for mennesker fra syv overvejende muslimske lande forfatningsstridigt.

Hans ministerhold består af styrtende rige mennesker med økonomiske interesser, som de vanskeligt eller umuligt kan administrere uden at blande dem ind i deres resort-områder. Og



posten som chefstrateg har Trump ladet gå til den højre ekstreme Steven Bannon, manden bag "alt right" mediet Breitbart News.

Afpolitisering

I det hele taget har den nye præsident ladet sig fremstå som en figur, der bryder med det politiske establishments etablerede grundantagelser for, hvad der i USA kan tælle som meningsfuld og legitim politik. Og det image har det demokratiske partis dominerende fraktion af Clinton og Obama-loyalister cementeret ved temmelig konsekvent at afpolitiserer årsagen til Trump.

Ifølge den mere eller mindre officielle linje er det blandt andre og især Vladimir Putin, der med sit - ret omfattende, må man forstå - netværk af amerikanske sympatisører er lykkedes med at overbevise de mange altså dumme, ubegavede, racistiske, misogynistiske osv. amerikanere med løgne og med sandheder, de ikke skulle have hørt. Som Hillary sagde om halvdelen af Trumps

vælgere, inden hun opdagede, at heldelen var nok til, at han kunne vinde, var de en kurvfuld bedrøveligheder, »a basket of deplorables«.

Teknokraternes fallit

I farten røg muligheden for at tænke over, hvordan det var gået til, at så mange amerikanere på samme tid var blevet så åndssvage, at de ikke lod sig overbevise af alle de PR- og kommunikationsfolk, som demokraterne havde betalt for at forklare dem, hvordan tingene i virkeligheden hænger sammen.

Liberalt sindede mennesker har det med at overse det materielle grundlag for deres politiske rationalitet, og med at tro på den rationalitets universelle gyldighed. Ufornuftige folk skal opdrages på, dannes eller overbevises om, at de trygt kan lade deres liv og land forvalte af politisk teknokrater, der med sansen for "det muligens kunst" ordner samfundet og dets institutioner som det bedst kan ordnes. Det er en tilgang, der dur, når folk kan tro på det

teknokratis fallit



En anti-Trump protest i Berlin foran Brandenburger Tor

fremskridt, som de teknokratiske anlagte politikere omkring midten lover kan realiseres inden for rammerne af den dominerende nyliberale forståelse af, hvad politik handler om, og hvilke problemer politikken kan og skal løse.

Men når påstanden mere eller mindre konsekvent bliver modsagt af vælgernes erfaringer af økonomi, liv og fremtidsudsigter, bliver det svært at sælge den teknokratiske politik, hvis autoritet hviler på løfter om bedre tider. Når politikere med henvisning til den "åbenlyst" fornuftige og ansvarlige politiske fornuft lover at klare ærterne og mislykkes med det, så får det fornuftige og ansvarlige et dårligt ry.

Meritokratismens fallit

Og når den meritokratiisme, der er legemliggjort i "den amerikanske drøm" om fortjent succes for dem, der kan og vil, bliver modsagt af den ene skandale efter den anden, sås der en mistillid til legitimiteten af elitens privilegier og dens autoritet, når det handler

om vurderingen af, hvem man bedst kan betro den politisk magt.

En af de mest læsværdige og mindst selvretfærdige liberale analytikere af amerikansk uden- og indenrigspolitik er Harvard-politologen Stephen M. Walt. I et blogindlæg på tidsskriftet Foreign Policies hjemmeside skrev han den 15. juli 2016 om The Madness of Crowds om den grasserende politiske korruption i det amerikanske samfund. Walt begynder den historie med "sagaen om Clinton familien" (...), en historie om en familie, der konsekvent har opført sig, "som om der gælder andre regler for dem end for almindelige mennesker".

»Det er«, slutter han efter at have trakteret os med en omfattende liste over skandaler og katastrofer, som rige og mægtige mennesker er sluppet godt fra at bære skylden for, »ironi uden sidstestykke, at den situation har åbnet døren for en svindler som Donald Trump. En mand hvis forretningskarriere er en stribe fiaskoer, og

hvis politiske karriere er bygget på et vakkelvornet tårn af fornærmelser og løgne. Når insidere igen og igen undgår at blive stillet til ansvar, bliver offentlighedens tillid uavenligt undergravet. På et eller andet tidspunkt bliver folk så frustrerede og vrede, at de er parat til at glemme alt om moral og kendsgerninger, og følge deres mavefølelser. Og dét, mine damer og herrer, er politik i 2016«

Lets make America Great. Again!

En anden fremragende analytiker er Tom Engelhardt, der allerede i april 2016 pegede på, at Trump er den første præsidentkandidat, der har gjort et nummer ud af at afromantisere den amerikanske drøm og den amerikanske exceptionisme. Det gav det blandt mange vælgere udbredte ubehag ved status quo et mæle, som det ikke kunne få inden for rammerne af den metafysiske motiverede optimisme, der er obligatorisk i amerikansk politik.

»Trump er«, skrev Tom Engelhardt, »den første amerikanske leder, eller potentielle leder i nyere tid, som ikke har følt sig forpligtet til at insistere på, at USA – er den "eneste" supermagt på planeten jorden – er en exceptionel nation, et "uundværligt" land eller bare "great". Han påstår det modsatte: At Amerika i øjeblikket er alt andet end exceptionel, uundværlig eller great, men at han alene kan sørge for, at det bliver det igen«.

Det forklarer ikke alt, men det er et godt sted at begynde.

Under overskrifter som **Black Empowerment**, **mund-til-mund**, **midt i mængden** og **Afro-pean** har meget forskellige initiativer blomstret frem. De har det til fælles, at de alle sammen fokuserer på danskere, der har en oprindelse på det afrikanske kontinent eller identificerer sig som farvet eller sort.

Af: Morten Ranum

Mange ikke-etniske danskere føler sig karikerede som enten eksotiske, en trussel imod danskheden eller en byrde for samfundet. En yngre generation af veluddannede danskere med somaliske rødder har fået nok af stigmatiseringen. De har valgt at tage ordet for at fortælle andre danskere, hvordan de gerne vil opfattes.

Igennem de seneste par år er forskellige etniske grupperinger i Danmark begyndt at skabe deres egne platforme. De nægter at lade sig stigmatisere. Etnisk er et belastet ord. Grupperne er meget forskellige, men de har det til fælles, at de lever i diaspora – i eksil. De er alle migranter, som har måttet forlade de steder, de oprindeligt kommer fra – eller hvor deres familier kommer fra.

Transnational adoption

Adopterendes vilkår har allerede i flere år været en del af den offentlige debat. En bred gruppe af adopterede har været i stand til at organisere sig. De bliver ikke normalt opfattet som migranter, men de slås med mange af de samme udfordringer, som andre migranter. Som adopteret vokser man op i hvide danske familier, og mange får først som voksne en klar bevidsthed om, at de er fremmede. Ved et arrangement om farvede identiteter afholdt af Adoptionspolitisk Forum udtalte en adopteret kvinde, som oprindeligt

kom fra Bolivia, at hun først som voksen opdagede, at hun var anderledes. Det skete kun, fordi hun flyttede fra den jyske provinsby, hun voksede op i – ellers havde hun altid opfattet sig selv som hvid. Ikke kun som dansk, men også som hvid. Det betyder, at hun ikke oplevede nogen racemæssig stigmatisering i sin opvækst.

Bindestregs-danskere

For ganske nylig er også somaliere i Danmark begyndt at røre på sig. To unge somaliske kvinder – Hibaq Musa Ahmed og Manna Tarah – afholdt i begyndelsen af februar et stort stilet debatarrangement under overskriften **bindestregs-identiteter** i Verdenskulturcentret på Nørrebro i København. Her var forsamlet flere hundrede unge somaliere i begyndelsen af 20'erne. De var alle meget velartikulerede og indbyrdes uenige. Nogle af kvinderne var i hijab, andre i stramtsiddende jeans, men påklædningen syntes ingen betydning at have for skarpheden af argumenterne. Heller ikke køn syntes at være nogen hæmsko for debatten. Dog skete det flere gange, at nogle af de unge mænd blev sat på plads af de deltagende kvinder, ligesom det er tilfældet mange andre steder i den offentlige debat.

Der var en frustreret debat om tvangen til at skulle være danske og forvirring om, hvad



Somalisk diaspora rykker

danskhed egentlig er for noget. Diskussionen om danskhed blev fulgt op af en debat om, hvad det vil sige at være somalisk. Det somaliske blev blandt andet defineret ved gæstfrihed, madkultur og familiens store betydning, selvom det måske ikke er specifikt somalisk, men også gælder for mange andre migranternes kulturelle baggrund. Derfor forekom også definitionen af somaliskhed upræcis. Debatten sluttede



sk
ra

med diskussion af, hvad det vil sige både at være somalisk og dansk. Langt de fleste af deltagerne i debatten opfattede sig som dansk-somalierne – og har altså, hvad arrangørerne på forhånd havde kaldt, en bindestreks-identitet. Det er egentlig et begreb, som kommer fra USA, hvor alle har en dobbelt-identitet, selvom den i nogle tilfælde går mange generationer tilbage. For mange migranter i Danmark er dob-

belt-identiteten tættere på og derfor langt mere nærværende.

Farvede identiteter og identitetspolitik

I det hele taget bliver det at være farvet i Danmark sat mere og mere til diskussion. Dagsordenen sættes i højere grad af mennesker med migrantbaggrund – og ikke kun af etablerede hvide danske meningsdannere.

Under overskrifter som Black Empowerment, mund-til-mund, midt i mængden og Afro-pean har meget forskellige initiativer blomstret frem. De har det til fælles, at de alle sammen fokuserer på danskere, der har en oprindelse på det afrikanske kontinent eller identificerer sig som farvet eller sort.

De nævnte initiativer og arrangementer profilerer sig som debatskabende og udsender åbne invitationer, men der er ofte tale om identitetsfællesskaber. Hvis man ikke er en del af det pågældende "community", kan man nemt føle sig udenfor. Der er et stort behov for at skabe sådanne fællesskaber for at kunne bearbejde den stigmatisering, man som fremmed bliver udsat for. På længere sigt kan man håbe, at nogle af den slags fællesskaber også manifesterer sig politisk; som det delvist sker gennem Adoptionspolitisk Forum.

Hvem er de fremmede?

I gennem en periode på 20-30 år har der udviklet sig en bister og skarp tone over for dem, som bliver opfattet som fremmede. Det viser sig, at der skal meget lidt til for at blive objektiviseret som fremmed. Mange kvinder med hvidt hår oplever at blive "beskyldt" for at være russere eller østeuropæere, mens en hvid dreng med brunt/mørkt hår som jeg flere gange om måneden må svare på, hvor jeg dog kommer fra, og at jeg skulle komme fra omkring det næste hjørne bliver sjældent accepteret. Derimod bliver jeg irettesat med, at jeg da må komme et andet sted fra – oprindeligt. Mange vil måske opfatte det som en uskyldig form for nysgerrighed, men den interesse er også en maskeret form for intolerance og racialisering, som er vokset frem parallelt med den bister tone over for de såkaldt fremmede.

Oromofolke



ts oprør

Den største etniske gruppe i Etiopien er oromofolket, der udgør 40% af befolkningen. De har været sat uden for indflydelse i generationer, men kræver medbestemmelse og respekt for deres traditioner. Selvom det etiopiske område aldrig blev koloniseret, brugte kejserstyret de samme metoder til at undertrykke etniske grupper i sit rige, som de europæiske kolonimagter andre steder på kontinentet.

Af Ole Timotej

"Når den afrikanske ungdom protesterer, er det et råb om at blive hørt. Det er udtryk for deres søgen efter identitet og anerkendelse og et tegn på, at der endnu ikke er fundet en balance efter det koloniale tomrum", skrev magasinet New Africa i efteråret.

Afrikas landegrænser tager ikke hensyn til etnicitet eller religion. Grænserne er aftalt mellem europæiske kolonimagter, der ikke gik så meget op i den kulturelle eller religiøse geografi. I Nigeria og Sudan er der store modsætninger mellem Nord og Syd. I det sydlige Afrika efterlod kolonisatorerne etnisk opsplittet samfund og en uretfærdig jordfordeling, som endnu ikke er ændret. I lande med eftertragtede naturressurser er staten ofte ledet af svage magthavere, der tager mere hensyn til udenlandske investors interesser end til deres egen befolkning.

Etiopien

Selvom Etiopien ikke har været en koloni, var forholdene dér ikke meget bedre end i de lande, der var besat af europæere. I kejserriget hørte undertrykkelse og forfølgelse af herskerens modstandere til dagens orden. Befolkningen levede under feudale forhold. Kejser Haile Selassie blev fordrevet af en militærjunta i 1974. Det nye såkaldte "derg" styre med Mengistu Haile Mariam i spidsen fortsatte imidlertid den rå undertrykkelse og forfølgelse af minoriteter. Blandt ofrene for regimets grusomheder var Oromoerne.

Som reaktion på forholdene dannede oromoer befrielsesbevægelsen OLF (Oromo Liberation Front) i 1973. I andre etniske grupper i Etiopien var der også vokset folkelige bevægelser frem, som ønskede selvstændighed. I 1991 blev Mengistu væltet af en fælles

befrielsesbevægelse. Omvæltningen betød, at Eritrea blev løsrevet fra Etiopien og et selvstændigt land i 1993. Befrielsesbevægelserne fra Ogaden, Oromoland og Tigray indgik et regeringssamarbejde. Lederen for den nye regering, Meles Zenawi, der kom fra Tigray, blev hurtigt den dominerende i samarbejdet og begyndte at tilgodese sin egen etniske gruppe, der kun repræsenterer 6% af befolkningen i Etiopien.

Zenawi, der efterhånden blev Vestens donordarling døde i 2013. Men i den nuværende regeringskoalition EPRDF, er det stadig hans parti TPLF, der sidder på magten og sørger godt for etiopere fra Tigray. Etiopiens regering er blevet et stift autokrati, og de nye magthavere står ikke tilbage for de gamle, når det handler om at fastholde magten og føre diskriminerende politik.



Ved valget i 2005 vandt TPLF en overvældende sejr. Der blev sået tvivl om resultatet, og det blev tydeligere end tidligere, at TPLFs to regeringspartnere reelt var sat uden for indflydelse. OLF appellerede til FN's generalsekretær for at få verdensorganisationen til at gribe ind over for det etiopiske styre, men intet skete. Siden er undertrykkelsen og forfølgelsen af oromoer bare taget til.

Oromernes afrikanske demokrati

Der er 35-40 millioner oromoer, der i overvejende grad lever af jordbrug og kvægavl. Oromoerne bor i områderne nord og syd for hovedstaden Addis Abeba. Deres sprog er det tredje mest talte i Afrika næst efter arabisk og hausa, og deres kultur har været grundstammen for flere andre folk i Østafrika. Oromoerne efterlever et årtusind gammelt samfundssystem "Gadda", der regulerer deres

politiske, økonomiske, sociale og religiøse forhold. Det er blevet kaldt for "Det afrikanske demokrati". I efteråret 2016 blev Gadda anerkendt som en historisk kulturarv og erklæret bevaringsværdig af FN.

Grundideen i gadda-systemet er en inddeling i aldersgrupper med fastlagte funktioner i forhold til fællesskabet. Det er en stærkt mandsdomineret tradition med en patriarkalsk ledelsesstruktur. I de første to 8 års perioder af livet handler det om at udvikle sig som menneske og lære om kulturen og traditionerne. I de følgende aldersperioder skal individet tage sig af produktive opgaver i samfundet og stifte familie. Når oromo-manden bliver 40-48 år, får han et ledersansvar. Den position beholder han i maksimum 8 år, hvor nye og yngre kræfter kommer til, og slutter automatisk når han når det næste alderstrin. Det betyder, at enhver leder må af-

give magten, når han nærmer sig de halvtreds. I de sidste perioder af livet skal den enkelte videregive sine erfaringer til de nye generationer.

Man risikerer ikke, at pensionister, som måske har helt deres egen agenda, vælges til de højeste poster i samfundet - som vi ser eksempler på i vores del af verden. Måske kunne vi lære noget af den form for demokrati?

Et andet aspekt af undertrykkelsen er regeringens håndtering af jordretten. Der er mange eksempler på, at regeringen har beslaglagt jord, som oromoer har dyrket i mange generationer. De udenlandske entreprenører, som regeringen udlejer til, føler sjældent noget ansvar for den fattige befolkning, der mister livsgrundlaget, når nye ejere rykker ind. En større ekspropriering af oromo-jord er også planlagt for at kunne udvide hovedstaden Addis Abeba med 50%. Nogle



DER ER 35-40 MILLIONER OROMOER. DERES SPROG ER DET TREDJE MEST TALLE I AFRIKA NÆST EFTER ARABISK OG HAUSA. OROMOERNE EFTERLEVER ET ÅRTUSINDGAMMELT SAMFUNDSSYSTEM "GADDA", DER REGULERE DERES POLITISKE, ØKONOMISKE, SOCIALE OG RELIGIØSE FORHOLD. DET ER BLEVET KALDT FOR "DET AFRIKANSKE DEMOKRATI". I EFTERÅRET 2016 BLEV GADDA ANERKENDT SOM EN HISTORISK KULTURARV OG ERKLÆRET BEVARINGSVÆRDIG AF FN.

steder 100 km ind i traditionelt oromoland.

Massakre i Bishoftu

Oromoerne er stolte af deres kultur og traditioner og ønsker at kunne videreføre dem og at få en rimelig indflydelse i Etiopien. Derfor reagerer de mod den etniske undertrykkelse og den diskriminering, de lever under. Det er især studenter, der protesterer og demonstrerer.

Ved den årlige takkefestival "Irreecha" i byen Bishoftu i 2016 blev mange dræbt eller fængslet. Ifølge den etiopiske præsident blev den fredelige demonstration overtaget af voldelige aktivister. Præsidenten har beklaget de 52 dræbte. Ifølge Human Rights Watch nåede antallet af døde op på 400. Andre taler om endnu flere.

Irreecha er årets vigtigste kulturbegivenhed for de 40 millioner oromoer. Den markerer at regntiden er slut og at høsten står for døren. I 2016 var der samlet ca 2 millioner mennesker for at fejre begivenheden. Regeringen havde udstationeret mange ekstra sikkerhedsstyrker og ønskede at spille en mere synlig rolle på festivalen. Problemerne opstod, da der skulle holdes tale fra en stor tribune.

En fremtrædende oromoleder, der er kendt for at være meget venligt indstillet til centralstyret, trådte frem på scenen. Samtidig fløj en mi-

litærhelikopter hen over forsamlingen, og uroen tog til. En mand fra mængden sprang op på scenen, greb mikrofonen og begyndte at råbe slagord. Flere andre gik på scenen og begyndte at ytre sig, og der opstod kaos. Sikkerhedsstyrkerne aflyrede tåregas, og vidner hørte geværild.

Ifølge Amnesty International er mere end 5000 fredelige demonstranter blevet fængslet i de tre år mellem 2011 og 2014. Siden 2007 har FNs Human Rights Council 11 gange forsøgt at undersøge forholdene i Etiopien. Det lykkedes kun i et af tilfældene, da det drejede sig om Eritrea. De øvrige gange har den etiopiske regering nægtet FN undersøgelser og hævdet, at det var indblanding i interne forhold.

Olympisk protest

Oromoernes frustration er også kommet til udtryk uden for Etiopien. Ved sidste års olympiade i Brasilien skete det, da den etiopiske løber Feyisa Lilesa, som har oromo baggrund, for åben skærm kritiserede den etiopiske regerings behandling af Oromoerne. Under det olympiske langdistanceløb krydsede han underarmene som tegn på den undertrykkelse, hans folk er udsat for. Bagefter udtalte Feyisa Lilesa sig kritisk om styret i Etiopien. Han har fået midlertidig ophold i USA for at undgå forfølgelse i hjemlandet, men han siger, at han ikke øn-

sker at forblive flygtning: "Jeg ønsker at leve i et Etiopien, hvor den nuværende regering ikke længere er ved magten, og befolkningen er fri. Så kan jeg løbe for mit land - ikke for nogen andres land."

Efter den blodige reaktion fra regeringen i Bishoftu er der indført undtagelsestilstand i Etiopien. Det har medført et øget antal myndighedsovergreb og arrestationer. Mange skolebørn er blevet arresteret. F.eks blev en 14 årig skolepige hentet af politiet om natten og fængslet i sit nattøj. Familien kunne ikke få oplyst hvorfor, men nogen tid senere fandt de hår og legemsdele fra pigens i et bjergområde. Hyæner formodede at have spist resten.

Under de fredelige protester er mange blevet skudt, tortureret eller fængslet. OLF skriver i en nylig udgave af sit nyhedsbrev, at der i løbet af 60 dage med undtagelsestilstand har der været en voldsom stigning i antallet af arrestationer og eksempler på, at myndighederne bruger tortur mod de tilbageholdte.

Men Oromoerne protesterne mod den etiopiske regering er ikke et overstået kapitel. Det er begyndelsen på et langt større oprør.

Kilder: Bogen "Oromia-An introduction

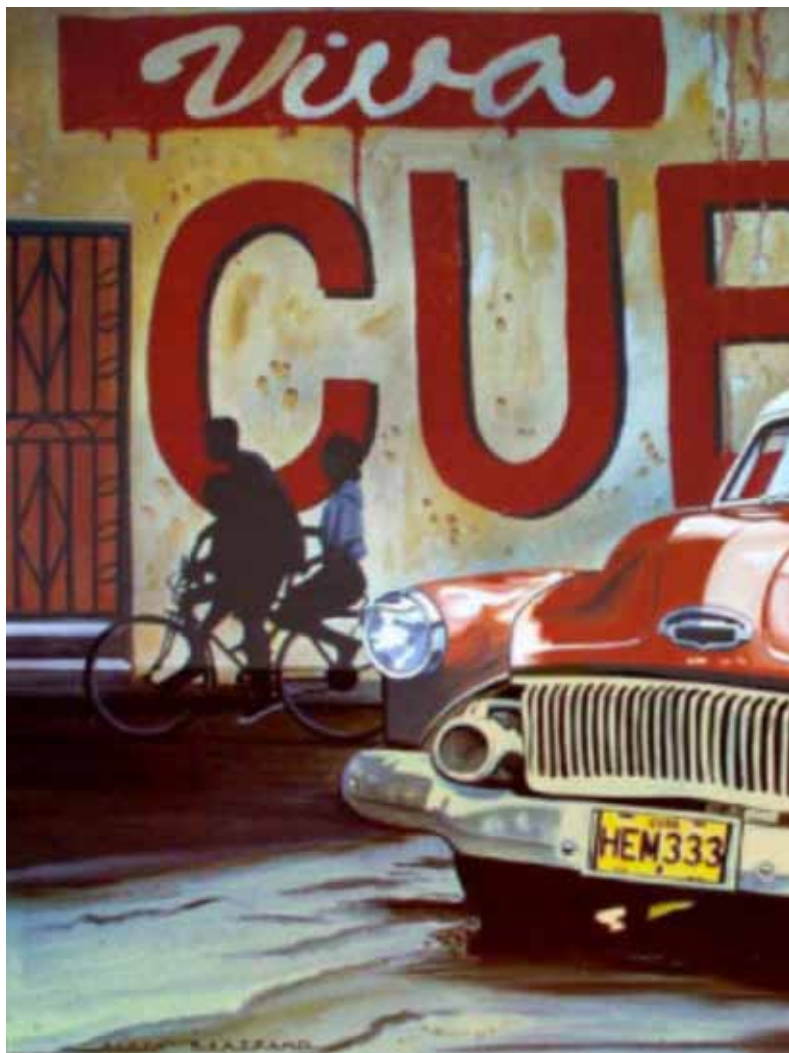
Cuba efter C

Af Ole Timotej

Vil den cubanske ledelse være i stand til at fastholde de sociale menneskerettigheder for sin befolkning i den kommende tid, hvor Fidel Castro ikke længere står i spidsen, eller vil landet blive suget ind i den markedsøkonomiske malstrøm, fordi befolkningen overgiver sig til et individualiserende forbrugersamfund.

Inden for de seneste år har to af vor tids største politiske ikoner sagt farvel til denne verden. For et par år siden døde Nelson Mandela og i slutningen af sidste år blev det Fidel Castros tur. Nelson Mandela var stærkt medvirkende til at bringe sit land ud af apartheidens mørke, men fik ikke gennemført grundlæggende reformer i Sydafrika. Med de udfordringer landet har i dag, kunne man have ønsket, at han havde været aktiv lidt længere.

I Cuba derimod har Fidel Castro haft en afgørende indflydelse på udviklingen, siden Batista blev fordrevet i 1959. Der blev, som noget af det første, gennemført jordreformer og startet en kampagne for at udrydde analfabetismen. Der blev siden lavet ændringer inden for skole- og sundhedsvæsenet, så der blev gratis adgang til undervisning og sundhedsydelser. Den statslige kontrol gør selvfølgelig, at enkelindividet ikke har samme mulighed for personlig udfoldelse, som vi kender det. Det har fået mange til at søge lykken i det rige naboland USA, hvor



der bor hundredetusindvis af eksilcubanere. De har i årevis fulgt udviklingen i deres gamle hjemland, nogle i håb om at komme tilbage til en anden samfundsorten.

Ser man på Cuba med FN menneskeretsbriller, vil de fleste nok mene, at der er et stort efterslæb, når det gælder demokratiske rettigheder og ytringsfriheden i vestlig forstand.

Castro



Til gengæld lever Cuba op til kravet om at give sin befolkning sociale rettigheder, som er en mangelvare de fleste andre steder i verden. F.eks. var der i USA under Obama 14,2% af befolkningen, som ikke havde nogen sundhedssikring, og mellem 2-14 % som var analfabeter. Under den nuværende præsident er der næppe udsigt



"My idea, as the whole world knows, is that the capitalist system now doesn't work either for the United States or the world, driving it from crisis to crisis, which are each time more serious."



til, at det forhold vil forbedres.

De seneste år har orkaner hærget Cuba og Haiti. Det ene land var forberedt og rejste sig efter katastrofen, det andet blev slået ud. Når højrefløjen peger på mangler i Cuba, får kommunismen skylden, men når det kommer til Haiti, mener man ikke, at misforholdet og problemerne skyldes kapitalismen.

Før Castro, da Batista havde udviklet et rendyrket diktatur, havde USA ingen problem med de demokratiske forhold på Cuba. Men efter 1959, og især med de ændringer Castro har gennemført, er det demokratiske argument blevet en fiks idé for amerikanske kritikere. Fidel Castro blev ikke afskyet, fordi han var autoritær og voldsom, men simpelthen fordi han afskaffede den private ejendomsret.

Faktisk har diktaturet under Fidel Castro været relativt mildt, når man sammenligner med de vestligt støttede regi-

mer i nærheden - Haiti, Den Dominikanske republik, El Salvador, Guatemala, Nicaragua eller Honduras, hvor en demokratisk valgt regering blev styret med USAs velsignelse for nogle år siden. Det er sjældent, at kritikerne af Cuba snakker om forholdene i de lande.

Cuba har ingen naturressurser, som fremmede kunne ønske at få fat i, for sukkeret kan man jo få så mange steder. Det er snarere de sociale rettigheder, der opleves som en trussel af den mægtige nabo i Nord, fordi andre latinamerikanere finder dem attraktive. Forestillingen om, at det gode eksempel kan have en dominoeffekt i regionen, har været ubehagelig for den amerikanske regering

- og er det formodentligt også for den nuværende.

Når nogen taler om, at der er statsvold i Cuba, nævnes ikke de kupforsøg, sabotage, og utallige mordforsøg, der har været på Castro, som kun fantasien sætter grænser for. Det mest ødelæggende for landet har dog været den årelange blokade, som USA har oprettholdt indtil for nylig og tvunget andre vestlige lande med i. FN har fordømt blokaden, der er i strid med international lov, 15 gange. I 2007 med 184 stemmer for og 4 imod.

Da blokaden startede, kastede det Cuba i armene på daværende USSR, men efter Sovjetunionens sammenbrud lettede man ikke blokaden,

"Vi har ikke socialisme i Cuba, men vi arbejder på at udvikle socialismen i samfundet. Jeg synes bare, at det går for langsomt".



men strammede den tværtimod. I 1996 vedtog USA den såkaldte Helms-Burton lov, der straffer de firmaer og deres datterselskaber, der har økonomisk kontakt med Cuba, selvom de ikke hører hjemme i USA. Dansk-Cubansk forening blev ramt af loven i efteråret, da Pay-Pal ikke længere ville samarbejde med dem. Alt tyder på, at målet har været økonomisk og ideologisk betinget og havde til formål at kvæle den alternative samfundsmodel i Cuba, som i 1990'erne begyndte at sprede sig i Latinamerika.

I et halvt århundrede har Castro været et symbol for de undertrykte verden over. Et eksempel er Sydafrika. Da apartheidregimets fald blev fejret, var Fidel Castro placeret på første parket, medens USAs repræsentant blev henvist til en placering længere nede. USA mente vel, at man skulle glemme, at de havde støttet apartheidregimet ind til det sidste, men ANC fastholdt rangorde-

nen, og Nelson Mandela sagde bl.a.: "Vi glemmer ikke dem, der altid har kæmpet for vores sag."

Selvom Sydafrika gennemgik en beundringsværdig forsoningsproces, da apartheidstyret var afskaffet, er der den dag i dag mange efterkoloniale reminiscenser. Det er et samfund, der er et af de mest ulige i verden, bl.a. fordi der ikke blev lavet en gennemgribende jordreform. Man kæmper med korruption, som i så mange andre lande i Afrika, og racismen er heller ikke manet i jorden.

Et velfungerende socialistisk Cuba skal også være et demokratisk samfund, hvor man fastholder de sociale rettigheder, der er opnået og ikke ofrer dem på det markedsliberalistiske alter. Cuba fortjener ikke at blive offer for, at grådige børnebørn af plantageejere får jordejendomsretten tilbage og genvinder de privilegier, deres familier tidligere havde i samfundet.

Da den cubanske fagforingsleder Pedro Noel Carillo besøgte Danmark i efteråret, sagde han til manges overraskelse: "Vi har ikke socialisme i Cuba, men vi arbejder på at udvikle socialismen i samfundet. Jeg synes bare, at det går for langsomt".

Der har i mange år været en Dansk-Cubansk Forening i Danmark, (cubavenner.dk) som har arrangeret rejser til Cuba. Så for den der ønsker at få en mere nærgående oplevelse af det cubanske samfund, er der i år både mulighed for at tage med foreningen på en kulturrejse eller på et brigadeophold.

Kilder: Aftonbladet.se (26.11 2016), baggrund.com (16.2 2017), pov.international., Modkraft.dk.

Filippinerne har ligesom Colombia haft borgerkrigs-lig-nende tilstande i årtier. Mindst 30.000, måske helt op imod 150.000 mennesker, har mistet livet siden 1968, hvor CPP, kommunistpartiet, blev dannet og startede den væbnede kamp mod et diktatorisk styre. Den officielle politik har indtil nu været uforsonlig over for oprørerne, men med den nye præsident, Duterte, er der startet fredsforhandlinger bl.a. med NDFP, den politiske gren af CPP. Da Filippinerne kontrolleres af et økonomisk oligarki, som næppe er interesseret i at dele magten, er freden ikke lige om hjørnet.

Med stor valgdeltagelse og et afgørende flertal blev Rodrigo Duterte i sommer valgt til ny præsident i Filippinerne. En australsk avis skrev da: "Der er nu blevet kastet en håndgranat ind i asiatisk politik, især når

det gælder forholdet til Kina". Duterte er allerede kommet med mange kontroversielle udtalelser f.eks: "Fra nu af er det Filippinerne, Rusland og Kina mod resten af verden." Også USA har også fået knubbede ord med på vejen. Duterte bruger tit anti-US retorik og hævder, at han vil kaste amerikanske tropper ud af Filippinerne, skønt landet i årtier har været USA's vigtigste allierede i regionen. Der er til stadighed stationeret 4000 amerikanske soldater i landet, som en del af den militæraftale som de to lande har med hinanden.

Mest kendt er Duterte blevet for sine tiltag over for kriminelle. Han har bedt de filippinske vælgere om at glemme alt om menneskerettigheder, når det gælder hans håndtering af narkokriminalitet. Indtil videre er måske helt op til 8.000 formodede narkokriminelle blev likvideret på præsidentens ordre, uden at de har fået muligheden for en rettergang.

Til årsmødet i november havde Internationalt Forum

inviteret eksil-filippineren Asterio Palima for at høre om perspektiverne for fred i hans land. Han er universitetslærer og var aktiv i fredsbevægelsen i Filippinerne, indtil han blev nødt til at flygte. I dag bor han i Stockholm.

Efter den seneste udvikling i Colombia kunne det være oplagt at spørge om, hvordan det ser ud med fredsmulighederne i Filippinerne. Han svarede bl.a.: "Vi ønsker fred, men ikke for enhver pris. NPA (New People's Army) nedlægger ikke våbnene, før der er opnået grundlæggende forandringer i Filippinerne. Duterte taler meget og modsiger nogen gange sig selv. Hvis han virkelig begynder at frigøre vores land fra USA-imperialismen, som han bl.a. hævder, kan der skabes et politisk, økonomisk, militært og kulturelt grundlag for, at filippinere kan få glæde af de store naturrigdomme, der er i landet. De menneskelige ressourcer, vi har, kan blive brugt på at industrialisere landet i stedet for, at så mange filippi-



FAKTA: Filippinerne er 300.000 km², og der bor ca. 100 millioner mennesker. Øerne blev navngivet efter den spanske konge Filip 2., da de første spanske nybyggere bosatte sig der i 1565. I 300 år var det en del af det spanske imperium, og det har bl.a. medført, at 80% af befolkningen i dag er katolikker. Manila blev det koloniale center for handel og administration. USA var den sidste kolonimagt, der overlod den politiske magt til en lokal elite i 1946. Siden Anden Verdenskrig har Filippinerne været en vigtig ikke-Nato allieret for USA. "Asian Development Bank" har hovedsæde i Manila, og flere af FN organisationerne har hovedkontorer i Filippinerne.

Kilder: Globalt Nyt 10.5 og 22.8 -16, Al Jazeera, bbc world, Asterio Palima



I will tell you now that
**I CAN PROVIDE
LEADERSHIP.**

PILIPINAS!
DEBATES!
2018

facebook.com/dutertecayetano
dutertecayetano.com

Filippinerne og freden

nerne skal søge arbejde udenlands. Med landbrugsreformer kan vi opnå en social retfærdighed og få mulighed for at beskytte miljøet. Det er grundkravene i det forhandlingsudkast, som NPDF opstiller. Men en sådan udvikling vil med garanti møde modstand hos det herskende oligarki, som ikke frivilligt opgiver deres magt og rigdomme."

New People's Army (NPA), det filippinske kommunistpartis (CPP) væbnede fløj, blev dannet i 1969. Siden da har de kæmpet med våben for en ændring i landet. I dag opererer NPA i 71 ud af landets 81 provinser. Med 10-25.000 bevæb-

nede soldater opretholder de en lokal folkelig kontrol mange steder i landet. CPP, NPA samt en lang række folkelige bevægelser er samlet i paraplyorganisationen National Democratic Front of the Philippines (NDFP). Det udgør tilsammen landets stærkeste antikapitalistiske bevægelse.

Et nærliggende spørgsmål til Asterio var, om det samme kan ske i Filippinerne, som vi har set i Colombia. Han svarede: "Forholdene og udviklingen de to steder ligner hinanden og er alligevel forskellige. NDFP skiver kun under på at samarbejde, hvis NPA beholder sin uafhængighed og på den måde

kan være med til at føre aftalerne ud i livet. Forhandlinger har været i gang tidligere, først i 1986 og igen i 1992. Vi er ikke gået bort fra de mål, som blev formuleret af kommunistpartiet og lagt ind i NDFP's program allerede i 1970. Vi er nødt til at holde fast i både vores grundlæggende discipliner og moralske principper. Vi er nødt til at være befolkningens værn mod de voksende overgreb, der sker på forsvarsløse civile i landsbyerne. Som det er nu, slår regeringssoldaterne sig ned i skoler og andre bygninger i landsbyerne. Herfra laver de efterforskning, forhør, voldelige angreb og arrestationer af civile. Ofte

fordriver de indfødte folk fra deres slægtsjord for at bane vejen for udenlandske selskaber, der fælder træer, driver store plantager og udplyndrer landet for mineraler."

Selvom Duterte tilsyneladende er anti-imperialist og erklæret socialist, er han nødt til at tage hensyn til landets magtfulde økonomiske elite, som kontrollerer vigtige dele af økonomien. Han er også nødt til at holde sig gode venner med den store samarbejdspartner USA. Bliver præsidenten for besværlig at arbejde sammen med, er der en risiko for, at USA prøver at fjerne ham og indsætte en, der er mere samarbejdsvillig.

Den tidligere hærchef, Fidel Ramos, som i øjeblikket er udsendt til Kina, udtaler sig kritisk om Duterte og har fra tidligere god kontakt med USA. Han står formodentlig klar i kulisserne, hvis et magtskifte kommer på tale. En måde at udmanøvrere præsidenten på, kan være at dæmonisere ham i verdens øjne, som det skete med Sadam Hussein og Gadaffi. For USA er Filippinerne et vigtigt led i den kæde af lande, der skal inddæmme Kina. Frasierer landet sig det sikkerhedspolitiske samarbejde, vil det for alvor svække USA's indflydelse i Asien.

Efter 6 måneder ved magten er Duterte ikke kommet den væbnede opposition i møde, rent praktisk. Han har åbnet for fredsforhandlinger, men kunne også have frigivet politiske fanger, eller fjernet regeringstroppe fra landområderne, som en tillids erklæring. Det har han ikke gjort.

Tværtimod har han for nylig tilladt at Marcos, den tidligere diktator, fik en statsbegravelse. I medierne blev det diskuteret, om det var en heltebegravelse eller blot en trofast soldat, der blev lagt til hvile. Medens Marcos var ved magten, herskede der et militærstyre, som for-

modes at have kostet 100.000 mennesker livet. Han efterlod landet med en astronomisk gæld og havde selv en godt spækket bankkonto i udlandet.

Ifølge målinger støttede over halvdelen af befolkningen, at han fik en officiel begravelse, men det bliver også hævdet, at begravelsen har banet vejen for, at Marcos-familien kan komme tilbage til magten. Som en undskyldning for at have tilladt begravelsen, sagde Duterte, at det ikke var Marcos, men dem, der kom efter ham, som ikke havde sørget for at få lavet reformer.

NDFP har fire spor i forhandlingerne med den nye præsident:

1. Respekt for menneskerettighederne
2. Økonomiske og sociale reformer i samfundet.
3. Politiske reformer i forhold til forfatningen og
4. Våbenhvile

Filippinerne har en tilbagestående agrar økonomi, der er kontrolleret af store jordejere (semifeudalt). Ifølge NDFP må der gøres op med dette ejersystem og ske en modernisering, der suppleres med en industriel udvikling. Der er også brug for arbejdspladser, så der for alvor kan blive gjort op med den praksis, som Marcos isænesatte. Den bestod i at opmuntre den almindelige Filip-

piner til at søge arbejde uden for landet og sende penge hjem. Det har betydet, at Filippinerne i dag har en af verdens største gruppe diasporaborgere, ca 10 millioner, som bor i udlandet og sender milliarder af dollars tilbage. Beløbet udgør over 10% af landets BNP.


Fredsforhandlingerne, der begyndte i december, skal fortsætte i et år, men i løbet af de kommende måneder kan der ske store ændringer i Filippinerne. Duterte har udtalt, at regeringstroppe ikke bliver trukket tilbage fra de landområder, hvilket er den første bremse i fredsforhandlingerne. Om han fastholder sin anti-amerikanske holdning, må den kommende tid vise. I bedste fald beholder han magten og sin overbevisning som socialist, og fredsforhandlingerne fortsætter. I værste fald bliver han væltet, og den borgerkrig, der allerede har varet alt for længe, fortsætter med endnu flere civile ofre.

Den væbnede kamp fortsætter, selvom der også føres fredsforhandlinger. Regimet ved, at millioner af filippinere støtter oprøret og ønsker at se resultater. Naturligvis ønsker NDFP og det filippinske folk i den sidste ende fred, men ikke på regimets betingelser. De ønsker en fred, som tilgodeser befolkningens krav om reformer.

NPA har tre discipliner og 8 etiske principper

- a. Følg ledelsens ordre i alle forhold
- b. Stjæl aldrig, end ikke den mindste ting fra de lokale
- c. Giv alt beslaglagt til den ansvarlige leder

1. Vær høflig
2. Betal en rimelig pris for alt hvad du køber.
3. Tilbagelever alt hvad du har lånt.
4. Betal for det, du har ødelagt.
5. Tal aldrig nedsættende eller krænkende
6. Ødelæg ikke natur og planter.
7. Vis kvinderne respekt
8. Udsæt ikke fanger for tortur.



Israelsk jord-lov er det sidste søm i To-stats-løsningens kiste

Fra sin udkigspost i Nazareth på den besatte Vestbred skriver Jonathan Cook ofte om konflikten mellem israelere og palæstinensere. I anledning af vedtagelsen af en kontroversiel lov i det israelske parlament i februar 2017 skrev han følgende indlæg til netavisen "Information Clearing House" (ICH)

Af Jonathan Cook

Mandag aften blev der i det israelske parlament vedtaget en såkaldt "legaliserings lov" - et stykke lovgivning, der er lige så suspekt, som titlen antyder. Loven giver de israelske embedsmænd beføjelser til at beslaglægge de sidste rester af palæstinensisk jord på Vestbredden. Det betyder, at intet nu er uden for bosætternes rækkevidde.

De palæstinensiske ledere advarer om, at med denne lov er det sidste søm nu blevet slået i To-stats-løsningens kiste. Israelske regeringsministre samtykker veltilfredse. For dem er dette en udvidelse af israelsk lovgivning til også at gælde Vestbredden, og det første skridt til en formel

annektering af hele det besatte område. Vedtagelsen af loven var højrefløjens kraftfulde svar på den rydning af den ulovlige bosætter-forpost, Amona, der skete for et par uger siden. Myndighedernes indgriben var et sjældent og kortvarigt tilbageslag for bosætterne, der var fremprovokeret af en retshandling, som det har taget tre år at få ført ud i praksis.

Evakueringen af de 40 familier er blevet et dyrt stykke politisk teater, det har kostet 40 millioner dollars. Det blev iscenesat som et nationalt trauma for at man kunne være sikker på, at det aldrig ville blive gentaget. De uniformer, som



politiet plejer at bære, når de nedriver palæstinensiske hjem, dvs våben, stave, sort beskyttelsestøj og visirer, var gemt væk ved lejligheden. I stedet havde betjentene venlige blå sweatshirts og kasketter og håndterede de jødiske lovovertrædere med fløjlshandsker, selvom de blev mødt med en regn af flasker, sten og blegemiddel. Bagefter havde en halv snes af dem brug for at blive behandlet på hospitalet.

Undervisningsministeren, Naftali Bennett, der er leder af bosætterpartiet "Jewish Home", kaldte Amonas familier for "helte". Premierminister Benjamin Netanyahu udtrykte også sin medfølelse med ordene: "Vi forstår alle omfanget af deres smerte".

Bosætterne vil blive rigeligt kompenseret og er allerede blevet lovet en bedre bosætningsmulighed. Der er igen, igen en plan for etablering af tusindvis af nye bosætterhjem på Vestbredden.

Den store gevinst for Bennet og det yderste højre var selve "legaliseringsloven". Med den underkendes en restriktion fra 1970'erne, der skulle begrænse ulovlig bosættelse - en lovgivning der siden er blevet overtrådt gennem dusinvis af ulovlige bosættelser som Amona.

Ifølge international ret står det klart, at en besættelsesmagt kun må anvende besatte landområder, når der er et militært behov for det. Staten Israel har kontinuerligt begået krigsforbrydelser ved at lade 600.000 civile jøder bosætte sig på Vestbredden. Skiftende regeringer har således ignoreret deres juridiske forpligtigelser. For at tilfredsstille de israelske domstoles ubehag ved situationen er embedsmænd indtil videre gået

”

Ifølge international ret står det klart, at en besættelsesmagt kun må anvende besatte landområder, når der er et militært behov for det. Staten Israel har kontinuerligt begået krigsforbrydelser ved at lade 600.000 civile jøder bosætte sig på Vestbredden.

med til at forbyde bosætterne at etablere sig på jord, der var ejet af palæstinensere.

Det har dog ikke givet nogen større begrænsning, da jorden under både ottomansk, engelsk og jordansk styre aldrig blev formelt registreret. Ejerskabet var baseret på brugen af jorden, som gjaldt

som en slags registrering, og det jord, der var herudover, blev anset for at være fælles arealer.

Israelsk praksis på Vestbredden har været at beslaglægge de landområder, der ikke var skøde på og erklære det for "statsjord". Herefter er det blevet betragtet som israelsk jord, beregnet udelukkende for jødisk bosættelse. Som om dette kæmpe jordtyveri ikke var nok for bosætternes territoriale sult, er der blevet bygget forposter overalt på Vestbredden ofte på palæstinensisk ejet jord. På trods af det faktum, at det er en overtrædelse af israelsk lov, får forposterne altid hurtigt service fra staten. Der bliver sørget for vand og elektricitet, bygget skoler og oprettet buslinjer.

Meget sent trak retssystemet en streg i sandet ved at statuere et eksempel i forhold til Amona og bestemte, at det besatte område skulle gives tilbage til de palæstinensiske ejere. Med den netop vedtagne legaliseringslov underkendes dommernes beslutning. Ejerne får ikke jorden tilbage, og de utallige andre steder hvor private

jorder er blevet stjålet fra palæstinensere, er tyverierne nu hvidvasket, så det er blevet til israelsk ejendom.

Israels justitsminister har nægtet at forsvare loven, men måske vil højesteret efterfølgende ratificere den. I det mindste har den "traumatiske" iscenesættelse i Amona haft til formål at få gjort retssystemet til skurken på bestilling af bosætterne. I praksis har der aldrig været alvorlige begrænsninger i deres muligheder for at stjæle palæstinensisk jord, forskellen er nu blot, at det er blevet lovliggjort af den israelske stat.

Dan Meridor, en tidligere minister fra Netanyahu parti, kalder loven "ond og farlig". Han påpeger, at Israel kun kan tiltage sig retten over palæstinenserne jord, hvis man samtidig giver dem en stemme i det Israelske parlament - kort sagt en fuld annektering af både jord og mennesker. I første omgang er døren i det mindste effektivt lukket, når det gælder videre forhandlinger om en selvstændig palæstinensisk stat.

Med tiden vil det få konsekvenser, der er utilsigtede. Snarere end at legalisere forposterne vil det sætte fokus på deres kriminelle natur, inklusiv

de israelske overtagelser der sker i Østjerusalem. Det gælder også de såkaldte "settlement blocs", områder som den amerikanske administration tidligere har antydnet, at de stiltiende ville acceptere, at Israel kan annektere i en fremtidig fredsforhandling.

Et andet færemoment blev bemærket af oppositionens leder Isaac Herzog, som sagde: "Det tog, der afgår herfra, har kun ét oOr for en anklage to lensgderes en selvstændig arrangement, hvis jeg ikke for synes jeg ikke at der er grund til at stop - det er i Haag." Med det hentydede han til de mulige reaktioner fra Den Internationale Domstol i Haag (ICC). Den netop vedtagne legaliseringslov øger presset på ICCs jurister mod at indklage Israel - også Netanyahu vil skulle stå til regnskab for at have begået krigsforbrydelser og støttet den ulovlige bosætning på Vestbredden.

jonathan-cook.net

PALESTINIAN LOSS OF LAND 1946-2010





Rejsebrev fra Col

Efter fem dages rejse er vi nået frem til Guldgraverbyen Carrizal. Det er midten af februar, og det har ikke regnet i mere end en måned. Vejene er tørre og støvede. Den lille landsby med omkring 300 indbyggere ligger godt gemt af vejen ca. tolv timers rejse fra delstatshovedstaden Medellín i delstaten Antioquia. Jeg er lige ankommet i tide til at overvære en vigtig kamp i den lokale kvindefodboldliga.

Carrizal ligger i et skovreservat, der i løbet af de sidste tyve års tid er blevet koloniseret af bønder. De er typisk fordrevet fra andre dele af regionen. I

skoven har de fundet ly fra storbønder og paramilitære grupper, der terroriserer resten af landet. Her lever de af at dyrke jorden og udvinde guld, som de vasker ud af floderne og graver fri fra små miner i området.

Men bønderne er ikke de eneste, der har fundet ly. Carrizal ligger tæt på det enorme skov- og bjergområde Seranía de San Lukas. Siden de sociale bevægelser oplevede voldsomme massakrer i 1990'erne i de lidt større provinsbyer i området, har de to store guerillaer FARC-EP og ELN også trukket sig ud af byerne og koncentreret sig i skovene og i bjergene.

Det er også på grund af oprørsbevægelserne, at folk kan få lov til at bo nogenlunde i fred i området, for mange andre er blevet interesseret i naturressourcerne i området. Indtil borgmesteren fra den nærliggende provinsby Remedios besøgte landsbyen i november 2016, havde byrådet ikke haft adgang til området i over ti år. Militæret har selvsagt heller ikke været velkomne.

Ifølge den fredsftale, som er blevet indgået mellem regeringen og FARC-EP, er planen, at guerillaen skal nedlægge våbnene i 23 afvæbningszoner fordelt over hele landet. En af



Colombia

disse steder ligger lige uden for Carrizal.

Fredsproces med forhindringer

Siden 2012 har Farc-EP, den største af de colombianske guerillaer, forhandlet på Cuba med repræsentanter fra Colombias regering. Det, der lignede en god aftale mellem de to parter, blev underskrevet i Cartagena i slutningen af september 2016. Festligt var det, og præsident Santos havde selvsikkert krævet, at aftalen skulle til folkeafstemning, før den endeligt kunne blive vedtaget.

”

Carrizal ligger i et skovreservat, der i løbet af de sidste tyve års tid er blevet koloniseret af bønder. De er typisk fordrevet fra andre dele af regionen. I skoven har de fundet ly fra storbønder og paramilitære grupper, der terroriserer resten af landet. Her lever de af at dyrke jorden og udvinde guld, som de vasker ud af floderne og graver fri fra små miner i området.

Santos regnede med et ja helt frem til afstemningen og forudså, at resultatet ville give ham en fordel ved præsidentvalget næste år. Men sådan skulle det ikke gå. I stedet for at køre afstemningen hjem i sikker stil, vandt nej-siden knebent. Ingen havde en rigtig plan B, hverken FARC-EP eller regeringen, og der var mildt sagt panikstemning i de politiske miljøer. Heller ikke eks-præsident Alvaro Uribe ultraradikale højrefløj havde forberedt sig på et nej.

Fredsprocessens venner og fjender

Hvorfor stemte 50,21% af vælgerne i Colombia mod den fredsaftale, som Santos-regeringen gennem mere end fire år har arbejdet på sammen med guerillaen? For en udenforstående kan det virke helt grotesk at alle ikke klapper i deres hænder og fejrer freden. For at forstå hvad der sker i Colombia lige nu, må vi grave lidt i de interne politiske forhold.

I denne forbindelse kan man groft sagt sige, at der er tre væsentlige aktører. Den første er præsident Juan Manuel Santos, der repræsenterer finanskapitalen og en liberal-demokratisk strømning i Colombia. Over for denne fløj står eks-præsident

Uribe, der støttes af storgodsejere, kvægavlere og narkokarteller – og dermed også har forbindelse til mange paramilitære grupper i landet. Endelig er der den marginaliserede bondebevægelse, de indianske bevægelser og guerillaerne. Det er selvfølgelig en grov forenkling, men i en snæver vending dur det som kontekst for valgresultatet

På mange måder har forhandlingerne været en succes for FARC. Resultatet af dem har simpelthen været for meget i FARC's favør til, at Uribe-fløjen kan acceptere dem.

Uribe's motiver

Der er tre komponenter i aftalen, der kan koste Uribe og hans tilhængere dyrt. Rigtig dyrt.

Den første komponent handler om jordreformen i Colombia. Siden tidernes morgen har storgodsejerne i Colombia brugt voldelige midler til at udvide deres jordområder. Det har betydet, at almindelige bønder er blevet voldsomt undertrykt og henvist marginaljord uden adgang til infrastruktur, skoler, hospitaler etc.

Jordreformen vil betyde, at noget af den jord, som er blevet kapret med illegale metoder, skal overdrages til en

jordfond og fordeles til jordløse ofrer for konflikten. Det vil selvfølgelig betyde store tab for storgodsejerklassen, som derfor har investeret massivt i et nej til freds aftalen.

Den anden komponent vedrører guerillaens mulighed for at deltage i de demokratiske politiske processer i Colombia efter freds aftalen. FARC har forhandlet sig til en generel amnesti. Betingelsen er, at man fortæller åbent om alt, man har lavet, møder ved den ekstraordinære freds og forsoningsdomstol og beder ofrene om tilgivelse. Marginaliserede grupper og ofre for konflikten blevet garanteret ekstra pladser i parlamentet.

Uribe-fløjen kunne ikke acceptere dette, da den frygter, at marginaliserede grupper i det Colombianske samfund vil få for meget magt. Derfor krævede de, at guerillaen skal for en almindelig domstol og forbydes adgang til at stille op til valg.

Farlige forsoningsdomstol

Den tredje – og muligvis vigtigste – årsag til, at Uribe-fløjen har investeret rigtig meget energi og penge i NEJ-kampagnen handler specifikt om freds- og forsoningsdomstolen. Alle politiske aktører i Colombia har deres andel i den voldelige proces, der har hærget landet de sidste mange årtier. Uribe er absolut ingen undtagelse. Hvis freds- og forsoningsdomstolen bliver en realitet, vil den ikke kun dække guerillaen, men alle parter der har været involveret i borgerkrigen, og altså også paramilitære grupper.

Domstolen er således indrettet, at hvis man kan komme til at vidne for den, er man sikret amnesti, og derfor vil alle "fodfolk" - i både guerillaen og i de paramilitære grupper – være interesserede i at deltage.

Uribe risikerer dermed, at hele det netværk, han sidder på tronen af, med et bliver

demonteret og vender sig og vidner imod ham. Han risikerer også selv at blive tvunget til at vidne ved domstolen. Den risiko vil han ikke løbe, for selvom han personligt får amnesti for sine forbrydelser, vil han og hans netværk af oligarker miste deres magt.

I midten af november 2016 blev en ny aftale endeligt vedtaget efter en række indrømmelser fra oprørsbevægelsen. I denne omgang blev der ingen folkeafstemning afstemning. Aftalen, der fylder godt 300 sider, indeholder seks delaftaler om forskellige aspekter af den væbnede konflikt mellem FARC-EP og den Colombianske overklasse, der nu har været i 52 år.

Tilbage i Carrizal, som altså ligger i et guerilla-domineret guldmineområde, er lokalopgøret godt i gang. Det er kvartfinalerne, der bliver spillet nu. Vinderne går videre til finalen i nabobyen Panama 9 om fjorten dage.

Vi skal sove hos den lokale afdeling af bondeorganisationen ACVC (Asociación Campesina del Valle del Río Cimitarra), som Internationalt Forum har samarbejdet med i mange år. Vores ven Fernando fortæller mig under fodboldkampen om den del af aftalen, der omhandler afvæbningsprocessen:

Efter at regeringen i december endeligt godkendte aftalen med FARC-EP, er guerillaen begyndt at samles i transitionzonerne, hvor de skal blive i et halvt års tid. I løbet af dette tidsrum er det så regeringens opgave at overtage sikkerheds-situationen i området. I det hele taget er afvæbningsprocessen tilrettelagt ned i mindste detalje i modsætning til resten af aftalen, der godt kan ligne en politisk hensigtserklæring mere end en kontrakt.

Fremtiden i Carrizal

I løbet af dette halve år kommer der til at ske mange for-



skellige ting i området. I november kom borgmesteren til landsbyen for første gang i ti år sammen med hele administrationen inde fra byen. Sidste gang hun viste sig herude var i 2001, hvor hun skulle deltage i en fangeudveksling med ELN-guerillaen.

Jeg spørger Fernando, hvad der mon vil ske med området, efter guerillaen har nedlagt våbnene. Han er ikke helt klar i spytet, men han fortæller, at flere internationale firmaer har concessioner på guldet i området. Så når guerillaen ikke længere er til stede, vil der nok opstå konflikt om adgangen til det.

På samme måde er det uklart, hvad der vil ske med jordlod-



”

FARC har forhandlet sig til en generel amnesti. Betingelsen er, at man fortæller åbent om alt, man har lavet, møder ved den ekstraordinære freds og forsoningsdomstol og beder ofrene om tilgivelse.

derne i området, hvis ejerforhold aldrig er blevet ordentligt formaliseret. Jorden ligger i et skovreservat, men det er ikke sandsynligt, at staten vil lægge beslag på jorden i forbindelse med fredsaf-talen.

Tværtimod er det planen, at en stor del af området skal om-lægges til bondereservat – en juridisk konstruktion, der minder lidt om den, der gælder for de allerede eksisterende india-nerreservater, og som sikrer en hvis grad af politisk og økono-misk selvstyre til områderne.

Udover at det colombianske statsapparat skal være mere tilstede i området, er der blevet etableret en række kom-missioner, der skal overvåge processen. FARC-EP og det

Colombianske militær over-våger sammen processen i de enkelte transitionszoner, og i denne proces skal en FN-ob-servatør deltage i kommissio-nens arbejde. Der er desuden blevet oprettet civile komitéer i de omkringliggende landsbyer, der skal hjælpe til ved at ind-berette uregelmæssigheder til treparts-kommissionerne.

Der bliver sikkert meget at indberette. I en del af de andre transitionszoner er paramili-tære grupper allerede begyndt at udnytte tomrummet efter, at FARC-EP har omgrupperet sig og koncentreret sig i lejre. Uden for nogle af lejrene er paramilitære grupper begyndt at samle sig og vente på, at guerillaen nedlægger våbnene.

Der er f.eks. meldinger om, at grupper er begyndt at samle sig i byen Bagre og Puerto Lopez ca. 30 km nord for Carrizal. Samtidigt melder de sociale organisationer om stadig flere overgreb fra både statsapparat og paramilitære grupper.

Derfor er det ikke alle i om-rådet, der er lige tilfredse med våbenedlæggelsen. For hvad kommer der til at ske, når gue-rillaen ikke længere er væbnet og kan beskytte folk i området?

Kampen er slut, og jeg siger farvel og tak til Fernando. Det blev Chicas Duras – Tough Girls – der vandt, og som skal repræsentere Carrizal i finalen.

Af Michael Schøldardt

Det virker som sund fornuft, at når valget står imellem Det store Onde og Det lille Onde så vælger man det sidste. Men i politik kan man ende op med at få begge dele, når man vælger Det mindste Onde.

Det oftest fremførte eksempel på hvor galt det kan gå, hvis man ikke har øje for Det store Onde over for Det lille Onde, stammer fra nazisternes overtagelse af magten i Tyskland i 1933. Borgerlige mindretalsregeringer med blandt andre Brüning i spidsen var karakteriseret ved absolut ikke at ville samarbejde med socialdemokraterne (og slet ikke kommunisterne). Det til trods for at de tyske socialdemokrater havde vist sig duelige, når det gjaldt om at styre et borgerligt demokrati og slå hårdt ned på strejker og oprør.

Ved præsidentvalget i 1932 opstillede højrefløjen den tidligere general Hindenburg, der var reaktionær, men dog ikke fascist. Den anden højrefløjskandidat var nazisternes Adolf Hitler.

Som de klare realister og tilhængere af Det lille Onde valgte Socialdemokraterne at støtte Hindenburg. Alternativet havde været at opstille en egen kandidat, der kunne have fået støtte fra de kommunistiske vælgere og uafhængige socialdemokrater. Det lille Onde vandt. Hindenburg blev præ-



sident og resten af historien er kendt: Hindenburg og højrefløjen så hellere nazisterne ved magten end socialdemokraterne. De mente, at nazisterne under ansvarlighedens åg kunne dresseres, og derfor udpegede Hindenburg Hitler til regeringsleder og kansler.

Efterfølgende lagde de borgerlige stemmer til, at præsident- og kanslerembedet kunne slås sammen til "Der Führer". Efter Hindenburgs død ragede nazisterne al magt til sig. De socialdemokratiske stemmer for Det lille Onde endte således med, at man banede vej for Det store Onde. (Efterfølgende har borgerlige siden forsøgt at lægge skylden

på Hitlers magtovertagelse på alle andre end det borgerlige selv – en noget svære manøvre med tanke på de faktiske begivenheder og beslutninger.)

Læren er ikke, at Det lille Onde var det samme som Det store Onde. Og selvfølgelig er der situationer, hvor selv en åbenlys upålidelig alliancepartner er bedre end slet ingen. Men læren er, at man ikke kan bekæmpe Det store Onde ved at ofre sin egen selvstændige linje til fordel for Det lille Onde.

Især venstrefløjspartier har i deres lange march mod at blive en del af establishment haft en tendens til at overdrive Det store Onde med det klare

e onde



I Gaia bringer vi korte beskrivelser af begreber der er oppe i tiden. Og helst vendt lidt på hovedet.

Her sidder Hindenburg, Det lille Onde, ved siden af Hitler, Det store Onde. Ved præsidentvalget i 1932 stemte socialdemokraterne på Hindenburg. Han kvitterede med at udpege Hitler til rigskansler, der derefter med borgerlige stemmer kunne udråbe sig selv som "Führer".

formål at overbevise deres eget bagland om nødvendigheden af at acceptere Det lille Onde.

Socialisternes accept af Spaniens konstruktion og manglende retsopgør efter Francos død i 1975 blev begrundet med, at fascismen når som helst ville komme igen. Den italienske venstrefløj mente, at støtten til centrum-højre regeringer var nødvendige, fordi Fini og Berlusconi var værre. Dermed udslettede de sig selv.

Mønstret har gentaget sig tydeligt siden krisen i 2008. Den øgede ulighed sender fortsat sine rystelser ud i store dele af verden. Det gælder især Mellemøsten fra 2011 og siden Europa og USA fra 2016.

Forskellen mellem livsvilkår ved Eufrats bredder til Hudson River og Donaus er store, men alle steder rejste der sig utilfredshed med tingenes tilstand. Alle steder er der mistillid til den politiske og økonomiske elite, som var og er optaget af at rage penge og privilegier til sig uanset midlerne, og af at gøre gæld til et offentligt anliggende og formue til et privat. En bemærkelsesværdig undtagelse er det russiske kleptokratiske regime, som kun er uantastet, fordi befolkningen der har været vant til det, der var værre under Jeltsins neoliberaler regime. Men alle steder oplever ledende politikere, at deres egen basis vender sig imod dem. Lige fra den syriske bonde, der tidligere har støttet Assad-regimet som garanten for fred og arbejde, til minearbejderen, som traditionelt har støttet Det Demokratiske Parti i USA, til den ungarske arbejder, der har støttet Socialistpartiet.

Omdrejningspunkterne for protesterne har hovedsagelig været reaktionære. Fra det religiøse i Mellemøsten til nationalkonservative i Europa og

USA.

Men efter de socialdemokratiske partiers omfavnelser af neoliberalismen – og den dertil hørende nepotisme og småkorruption – opstod også en bølge af oprørske partier på venstrefløj, hovedsageligt i Sydeuropa. Tendensen findes fortsat, men partierne har fået nogle slemme skrammer. Syriza-koalitionen vandt f.eks. valget i Grækenland i 2012 på sin modstand mod EU og Troikaen, men trods folkeafstemning følger regeringen nu Troikaens påbud. Ifølge Syriza var Det lille Onde tabet af græsk selvstændighed. Det store Onde var: Vi bliver fattige uden EU. Men landet fik begge onder: Grækenland er i dag fattigt og uden selvstændighed.

Efter det amerikanske valg har den politiske og økonomiske elite i Europa næsten fundet hinanden hele vejen rundt i det politiske spektrum. Donald Trump er Det store Onde. Der er ganske vist ikke enighed om, hvad det er, der kvalificerer ham i den henseende. For pæne konservative er klagen hans opførsel - Trump er ubehøvet. Og uden pynt og filter

er konservatisme ubehageligt at opleve – selv for konservative. Berlusconi mange år ved magten i Italien burde ellers have vænnet den europæiske offentlighed til at den pæne borgerlighed langt fra er pæn, idet forskellen mellem Berlusconi og hans alter ego i USA at den første betaler for at forulempe kvinder mens den anden ikke gør det. Den liberale midte retter kritik mod den mexicanske mur, der ses som et opgør med frihandel. Men de oprørte liberale er mindre genereret af de titusinder, der dør i forsøget på at passere den europæiske vandmur. Undtagen selvfølgelig når der skyller for mange lig i land på de europæiske turiststrande.

Det amerikanske og europæiske establishment heppede på Hillary Clinton, som garanten for deres interesser. Men også til venstre for midten var Hillary Det lille Onde. Pia Olsen, SF's forkvinde, gik så langt, at hun erklærede sig som varm Hillary-tilhænger! Den erklærede militære høg Hillary der som udenrigsminister bla. orkestrerede kuppet mod socialdemokraten Zelayas regering og efterfølgende støttede de kupmagere, der sørgede for, at Honduras igen igen fandt sin plads i USAs mellemamerikanske baggård med korruption, dødspatrujer og den slags.

Store dele af den amerikanske venstrefløj har traditionelt arbejdet inden for Det demokratiske Parti og søgt at fremme den mest progressive kandidat. Ved dette valg var det særlige, at man med Bernie Sanders havde en realistisk udfordrer til kandidaten fra den herskende klasse.

Op til Demokraternes kongres blev det afsløret, at partiapparatet havde brugt alle kneb for at sikre Hillarys kandidatur. Men alligevel endte Sanders med at hylde Hillary, fordi han så hende som Det lil-

le Onde. Konsekvensen blev, at store dele af hans tilhængere udvandrede fra partikonventet, fordi de aldrig kunne drømme om at støtte Hillary Clinton, og ved det efterfølgende præsidentvalg blev mange demokratiske vælgere hjemme, fordi de (naturligvis) aldrig ville stemme på Hillary. Omvendt var de republikanske vælgere bedre til at holde sig for næsen og stemme på Trump. Sammen med et udemokratisk valgssystem sikrede det Trump posten.

Sanders og kampagnen bag ham kunne have valgt at samle den store mobilisering og lanceret Sanders som en tredje kandidat f.eks. ved at sige ja tak til den grønne præsidentkandidat Jill Steins tilbud om at træde tilbage til fordel for ham. Sanders havde næppe vundet, men to gode ting ville være sket. For det første ville man for første gang i USA's historie få en realistisk tredje mulighed ved valget. For det andet ville man frem til næste valg kunne udbygge bevægelsen. På den dårlige side ville man få en massiv kampagne fra establishment mod denne bevægelse, Trump ville blive valgt (som han gjorde alligevel), og Demokraterne (og Pia Olsen) ville give Sanders-fløjen skylden for det.

Nu oplever USA de største mobiliseringer siden borgerrettighedsbevægelsen og studenteroprøret i 1960'erne. Det er en meget bred bevægelse. Mest karakteristisk for bevægelsen er at den hovedsagelig er drevet af kvinder, og det kan blive dens afgørende styrke og måske sikre at den kan holde sig i gang over længere tid. Og det bliver nødvendigt hvis et egentlig alternativ skal etableres, og der skal gøres op med Det lille Onde og Det store Onde.



FILOSOFFEN HANNAH ARENDT BEMÆRKEDE FOR 40 ÅR SIDEN AT

”MAGT I DEN SIMPLE BETYDNING AF 'JEG KAN' ER BLEVET MINDRE I USA”.

MAGT ER NEMLIG FOR ARENDT EVNEN TIL AT HANDLE KOLLEKTIVT, MODSAT IKKE-MAGT SOM ER BASERET PÅ VOLD, OG VILJE TIL AT BESTEMME UDEN AT HAVE EVNEN DERTIL.

Farvel til Marie - og dags til Violeta

I de sidste fire år har Marie Hagensen været landssekretær i Internationalt Forum. GAIA har bedt hende dele sine tanker om den tid hun har siddet i hjertet af IF.

I din tid som landssekretær for Internationalt Forum, hvad har så været noget af det allermost positive der er sket i organisationen?

Jeg vil nævne to ting. Det ene er Sydøstasiengruppens engagement, som jeg synes har været en rigtig stor inspiration. Gruppen samarbejder med kvinde- og fagbevægelsen i Filippinerne, men støtter også au pairs i Danmark og opfordrer herboende filippinere til at engagere sig i solidaritetsarbejdet. Samtidig deltager de i et internationalt netværk for migrantrettigheder. Gruppens solidaritetsarbejde viser at den politiske organisering lokalt og globalt hænger sammen, og at vi derfor må prioritere begge dele. Derudover har gruppen bragt en masse liv ind i IF, da deres arrangementer har plads til børn og at der som oftest er mad og musik - det synes jeg er rigtig positivt for IF.

Det andet jeg vil fremhæve er at IF's lokale arbejde har fået en meget større prioritet. I en tid hvor folkeskolens skolevalg maler Danmark blå, hvilket peger på at mange unge lige nu er tiltrukket af højrefløjen, synes jeg at det er vigtigt, at vi som venstrefløj også støtter mobilisering udenfor København.

Der er al mulig grund til at takke Marie for det store arbejde hun har gjort som landssekretær i IF. Samtidig kan vi sige velkommen til den nye landssekretær Violeta Yañez Hidalgo, som er startet i IF 1. marts. Stort velkommen til Violeta.



Jeg har oplevet at det er udfordrende at holde liv i lokalgrupper, da det ofte sker at de kerne-aktive flytter til København. Men uanset at det kan føles op ad bakke, er jeg stolt af, at IF er med til at så frø af anti-imperialisme og internationalisme, og derved bidrage til en landsdækkende solidaritetsbevægelse.

Hvad er det hårdeste du har oplevet?

For mig personligt var det rigtig hårdt da IF fik afslag på en stor tilskudsansøgning i 2014. Jeg var bange for at IF ville falde fra hinanden når det økonomiske grundlag blev revet væk under fødderne på os. Det var en uge, hvor jeg var i Solidaritetshuset fra morgen til aften,

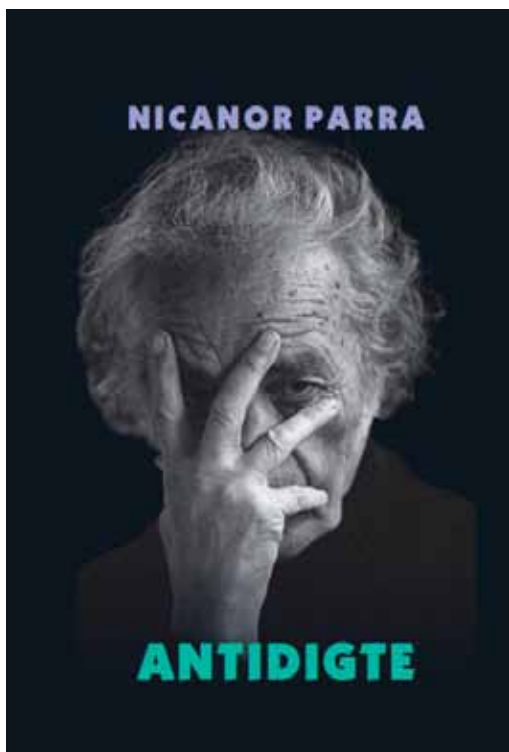
og hvor mit hjerte bankede ekstra hurtigt. Heldigvis var der gode folk der trådte til, bl.a. tidligere landssekretærer, der bakkede mig op og jeg kunne trække på deres erfaringer med at sidde med sådan et ansvar. Et af resultaterne af afslaget, set nu på afstand, er at vi prioriterede organisationsudvikling og at styrke IF's lokalgrupper. Og som sagt, er det noget af det jeg ser som det mest positive.

Hvordan ser du perspektiverne for Internationalt Forum i den nærmeste fremtid?

Jeg ser en tendens til og har også forhåbninger om, at IF formår at inkludere nye aktiver i solidaritetsarbejdet i forhold til Palæstina, Mexico, Filippinerne og Colombia. I IF er der rigtig mange seje folk, der har gjort et stort arbejde i mange år. Vi skal give vores viden og erfaringer videre, og tage imod energi fra nye kræfter og nye metoder, derfor vil det være gavnligt at invitere nye indenfor. IF skal fortsætte og udvikle det, vi i mine øjne er gode til, nemlig at gå op imod det blå Danmark og den neoliberale verdensorden og være en platform for aktivisme landet over.

Bognyt:

Chilenske antidigte



Hos digteren Nicanor Parra finder man en stor latinamerikansk stemme, der skærer igennem med sine klare og tørre konstateringer. Fløjlshandskerne er smidt på møddingen.

naturligt, at titlen på den danske oversættelse netop er "Antidigte".

Parra har været en stor inspirationskilde for beatgenerationen, og hans digte er blevet oversat til engelsk af bl.a. Allen Ginsberg. Nicanor Parra er kendt som fader til anti-poesien. Anti-poesi er en kunstbevægelse, der afviser

normale konventioner for poesi. Her tror man ikke på poesi som noget ophævet og mystisk, men derimod kan digte inden for anti-poesi beskrives som prosalignende, respektløse og oplysende om problemer vedrørende menneskelige forhold.

Af: Morten Ranum

Langt om længe foreligger der et bredt udvalg af den chilenske digter Nicanor Parra på dansk. Bogen blev udgivet på Parras 102 års fødselsdag den 5. september 2016.

Han er en af de allerstørste digtere på spansk, og han er anerkendt vidt og bredt som en væsentlig fornyer af spansksproget poesi. Dette på trods af at titlen på en af hans væsentlige bøger er *Poemas y Antipoemas* / "Digte og Antidigte". Derfor falder det også

Antidigte

Nicanor Parra

Oversat og udvalgt af Helge Krarup, Gloria Galindo & Pablo Naranjo Golborne
Forlaget Politisk Revy

Udgivet den 5. september 2016

144 sider

Pris kr. 198,00



JEG TROR IKKE PÅ DEN FREDELIGE VEJ

**jeg tror ikke på den voldelige vej
jeg ville gerne tro
på noget – men jeg tror ikke
at tro er at tro på Gud
det eneste jeg gør
er at trække på skulderen
undskyld mig min frimodighed
jeg tror ikke engang på Mælkevejen.**

(Emergency Poems / Nøddigte, 1972)

FØLG MED NÅR INTERNATIONALT FORUM TAGER TIL

PALÆSTINA

D.7.-19. APRIL 2017

En delegation af IFere tager på studietur til Palæstina d.7.-19. april. Turen er organiseret af AIC, Alternative Information Centre, og byder på et politisk seminar som bl.a. vil tage aktivisterne ud at besøge kammerater i Jerusalem, Hebron, Bethlehem, Ramallah og Jaffa. De vil løbende komme med opdateringer fra turen, i form af bl.a. billeder og artikler, så **følg med på Instagram, Facebook og selvfølgelig vores hjemmeside!**



Internationalt Forum, Griffenfeldsgade 41, 2200 København N, Telefon: +45 35371889,
Email: info@internationalforum.dk // www.internationalforum.dk/tag-til-palæstina-17 // Find os på facebook